

DRAGI JA IZ PROŠLOSTI, *točnije Ja s tjelesnog u četvrtak!*

NE GLUPIRAJ SE!

Što što? Ma, za ime svijeta, ne pravi se važan, ne možeš ti to! Mislim, mogao bi da si vježbao, bar jednom umjesto nikad, ali nisi.

E pa tko ti je kriv? Sigurno ne ja, koji sad ispaštam zbog tebe i tvog budalastog junačenja!

Molim te, samo odradi propisanu šetnju po tog gredi u dvorani. I to je to. Vjeruj mi, kao osobi s mudrošću, zrelošću i iskustvom, dovoljno je.

Je, Domina te gleda. Jasno mi je. I to nekako neobično, pa si sav zatreperio ko listić na vjetru. Ali ne glupiraj se, ponavljam ti, jer ćeš pasti. Kompa, past ćeš, ne samo u svoju sramotu, nego i u hrpu smrdljivih tenisica licem nadolje. Sva tri razreda šestaša (i sve djevojčice) će ti se smijati. O majko mila! Jadan ti. Mislim, jadan ja.

Svi osim nje će se smijati. To što se nije smijala još će te više zaljubiti.

Ali, prijatelju, također su svi tvoji izgledi da se i ona zaljubi u tebe sad smrdljivi kao tenisice za tjelesni. Gomila tenisica. Kao da nije dovoljno što je njezin, baš njezin otac inspektor Zmajski, najbolji i najcjeljeniji policajac u gradu i okolici i još malo uokolo. Upravo onaj zbog kojeg je tata u pritvoru.

KAKO MISLITE ŠTO JE ZAPRAVO S TIM PRITVOROM?

Ma čekaj, Ja, izgleda da ovdje ima još nekih upornih čitatelja koje zanima o čemu pričam, a ne znaju ono što nas dvojica znamo.

Dobro, kad ste već dovde čitali, mogu vam i sad ispričati.

Nije to ništa posebno ni strašno. Samo mala nezgoda.

Dakle, inspektor Zmajski, onaj visoki i krupni tamnoputi čovjek s oštrim brkom i urednom bradom i mrgudogledom (to sam ja izumio jer uvijek gleda mrgudno) i koji se nikad ne smije, e to je policijski inspektor, i hvata lopove i to sve. I to jako uspješno. Okej? I, tako je jednog dana došao i kod nas doma po tatu i stavio ga u pritvor. Eto, sad znate. Dakle, na tjelesnom –

ŠTO JOŠ?

Zašto ga je inspektor pritvorio? Ahaaa...

Ma reći ću vam, naravno. Ne sramim se. Zapravo znam da će sve to brzo završiti i biti kao prije. Hajmo onda sve ispričati.

Tata je, dakle, građevinar, i ima tvrtku za gradnju. Hoću reći, on je, kako se to kaže – upravitelj, ravnatelj, glavni. Razumijete? E sad, tata izvodi radove za koje ga netko uposli – to se zove investitor, i onda tata organizira sav posao, i njegovi radnici ga slušaju, a kad nešto slučajno pogriješe, onda je tata kriv. Tako je to kad si za nešto glavni. A tata je stvarno dobar glavni jer nikad ne šefuje, nego se dogovara i razgovara, i zato njegovi zaposlenici kažu da je on najbolji glavni na svijetu.

I eto, netko je od tih radnika, kažu, uradio nešto jako jako krivo, a to je bio ni više ni manje nego **NAJGORI** zločin na svijetu!

Teško mi je ovo i napisati, uh, polako...

Znači, netko je, strahovito pokvaren i zao netko, ISTOVARIO zemlju od iskopa na PLAŽU!!!

Oslobodi Bože!

Katastrofa nad katastrofama! Najveći užas u povijesti svijeta! U povijesti užasa!

Mama i tata kažu da postoje puno gore stvari na svijetu od toga, ali mislim da mi muljaju i izmišljaju. Ja sam samostalno razmišljao i zaključio. Vi koji svejedno i dalje čitate, ne znam u kakvom svijetu živite, ali ja ne poznajem

nijedan gnjusniji i teži zločin od nasipanja prirodne i prekrasne plaže građevinskim otpadom. To se kaže: šutom. Pokušao sam se sjetiti nečeg goreg, ali to su uglavnom bili zločini iz filmova ili vijesti, dakle posve izmišljeni, i za koje svi znaju da ih pametan čovjek koji koristi mozak nikad ne bi počinio, nego da to oni sve izmisle da bi ih se gledalo.

Eto, zato znam posve pouzdano i iz prve ruke da **NE POSTOJI** nešto gore od navedenog zločina za koji terete tatu, i znam da je to grozan kriminal jer sam ga vidio na svoje oči.

Što je najgore od svega, bila je to moja plaža.

Naša. Čitavog mog razreda. A skoro i škole.

I svi su vidjeli što se učinilo našoj plaži. A bila je to najbolja i najljepša plaža na svijetu! Imala je oblutke kao sunce, boju kao suton, pitomi plicak i neodoljive stijene za skakanje. Nikada Božje ruke nisu stvorile nešto savršenije, i svi su mještani to znali. I polako ih je sve više dolazilo na tu plažu, jer je bila čista i bez gluposti kao umjetne skakaonice, masaže, šminke, palačinke i ostale packe-macke koje su opkolile druge plaže u mjestu. A na jednoj od njih se čak gradila peterokatnica, i to pet metara od mora!

Toliko je odvratna da su je prozvali Babin zub, ali nitko nije znao tko to gradi ni kako je uopće dobio dozvolu. I zato su mještani dolazili na našu plažu, i nismo im smetala mi djeca što vičemo i skačemo s kamena i utrkujemo se, jer oni su dobro znali što nam je potrebno i s odobravanjem su nas gledali. A sad je i ta posljednja plaža bila uništena zato što je netko podmuklo iskrcao prljavu zemlju od kopanja bagerom ravno na nju. I tako nekoliko puta.

Pa kako je samo mogao?!

Tirkizno se more pretvorilo u blato, a plaža postala nalik gradilištu. Toliko sam se bio naljutio da sam se molio da vjetrovi sve preko noći otpušu i odnesu, i valovi da isperu, a onda sam se još više naljutio i molio da ništa ne odnose, nego da zauvijek ostane vidljivo to ruglo nad ruglima, ruglo za počinitelja i čitavu njegovu nesretnu obitelj, da se zlodjelo nikad ne zaboravi.

Na nesreću, ta je obitelj bila moja.

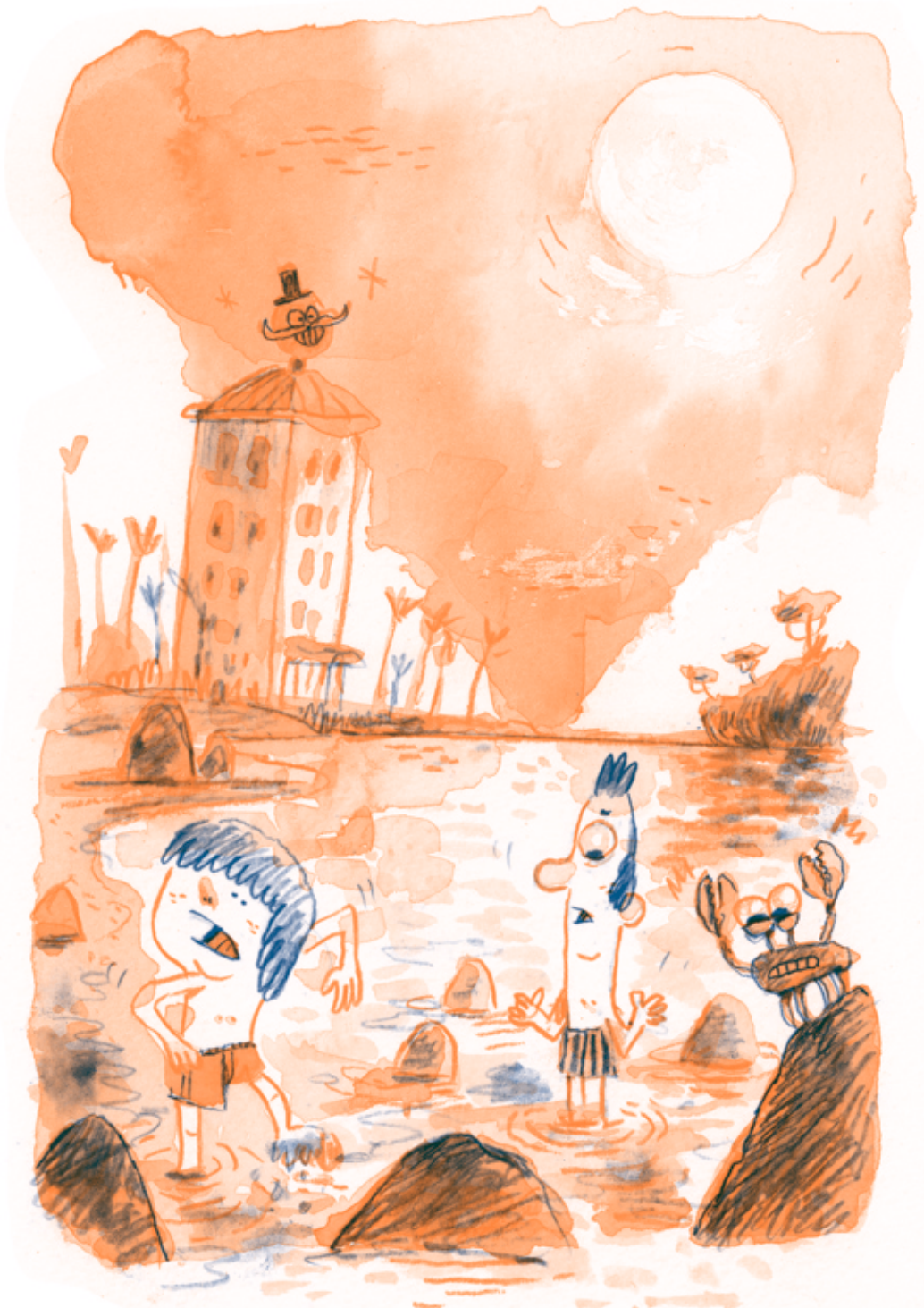
To sam saznao kad je inspektor Zmajski pozvonio na naša vrata, a ja sam se sakrio jer sam mislio da me došao ukoriti zato što sam Domini stalno pod odmorom ubacivao bombone u kapu na jakni, i onda bježao.

No, inspektor me nije ni pogledao, nego je odveo tatu i otada smo ga viđali samo jednom tjedno kad su posjete u pritvoru. Dobili smo plavo pismo koje je reklo da je optužen jer je *prekršio komunalni red, zbog nelegalnih radnji nepropisnog odlaganja materijala od iskopa i uništavanja prirodnih resursa.*

Dobili smo i prijeke poglede sa svih strana, mama je dobila neku tugu i glavobolje, a ja sam dobio hrpu loših ocjena, i svi su me mrzili jer je moj tata uništio plažu. Pokušao sam im objasniti da je sigurno neka zabuna, jer ni mama ni ja nismo povjerovali da je tata kriv, a ni tata nije povjerovao da je neki njegov radnik kriv. Kad bismo se čuli preko poziva, on bi nas tješio da će se sve riješiti.

I još sam objašnjavao da moj tata nikad ne nosi odijela, a znamo da najgori lopovi na svijetu uvijek nose fina odijela: što skuplja, to su više skrivili. A tata ima samo jednu sivu košulju koju nosi kad su blagdani i kad se ne radi, ili kad netko nešto slavi.

I govorio sam im da pričekaju jer će se sve riješiti, ali mi ljutito rekoše da uništenu plažu više ništa ne može oduništititi, vratiti u ono što je bila: naš raj. Tu sam umuknuo jer ništa nato nisam mogao reći.

Jednostavno su bili u pravu. I tu se više ništa nije moglo.

Izgubio sam skoro sve prijatelje, osim Luke. I on je bio tužan zbog plaže, ali je rekao da ne treba slušati priče uokolo nego se držati svojih prijatelja, pogotovo ako su pravi. A mi smo bili pravi pravcati jer smo:

1. nerazdvojni

2. živimo u istoj zgradi

3. stalno tražimo dokaze koja je

najzločestija od tri stare sestre

Strofić s osmog kata koje se

uvijek sa svima svađaju, a najviše

međusobno, i koje smo prozvali

sestre Katastrofić

4. nadgledamo susjeda

Nisam ja od jučer, jer ni on po zlu

nije mnogo niže na ljestvici,

samo je na prvom katu

5. i gađamo mu prozor

jajima

6. i jednom smo se ljuto
posvađali jer je Luka tvrdio da
ga je vidio na balkonu s tragovima KRVI
oko usta

7. a ja mu nisam vjerovao, i svašta
smo ružno rekli jedan drugome

8. a onda smo osjetili ogromnu
rupu

u srcu i najsrčanije se ispričali i još
srčanije pomirili

9. što znači da ćemo trajati
zauvijek.

Nastavili smo se družiti i špijunirati susjede koji špijuniraju druge stanare.

Pokopao sam, iz očitih razloga, sve šanse da se Domina ikad zaljubi u mene, jer smo sad bili na suprotnim stranama, kao Romeo i Julija.

Mama i ja čekali smo suđenje, a tata kao tata, uvijek dobroćudan i vedar, pomirljivo je prihvatio

dodijeljenog mu odvjetnika i vjerovao u najbolji ishod.
Kao što ja vjerujem u znanost i izume. A vjerujem i tati.

Dobro, je l' sad svima sve jasno?

E, kad je svima sve jasno, samo da ponovim samome sebi, pa da i njemu bude jasno – stari moj, ne glupiraj se na tjelesnom, ne treba mi JOŠ I TO, molim te!

Tvoj Ja sada

DRAGI JA IZ PROŠLOSTI, *točnije Ja iz maloprijašnje kupovine!*

Platit ćeš mi za ovo!

Ti blesavi, nesnalažljivi tupane! Trebao bih te kazniti tako da ti ništa ne izvijestim niti te upozorim. Ali ne mogu, jer ne želim još jednom prolaziti ono sve. Da mi nije vjere u skorašnju zamjenu loših odluka, ne bih se više ni mučio s tobom, glupane!

Otvori sad uši, nesposobnjakoviću i pametnjakoviću i smotankoviću! Kad u trgovini zagrižeš čokoladnu bananicu koju još nisi platio, iako namjeravaš, onda MORAŠ sačuvati omot i predati ga teti prodavačici na blagajni. Je l' to toliko teško?

Ne, čuvar ne može znati što si ti mislio. On samo zna ono što je vidio. I nije obučen za čitanje misli – lijepo mi je to rekao.

Ne, ni to nije dobar izgovor što si odnajedanput ugledao Dominu pokraj sebe, tupasto se nacerio čokoladnim zubima, pa ti je omot tko zna gdje ispao.

I slušaj, jedan dobronamjieran savjet – vrati se još dalje u prošlost i ljubazno pozdravljaj ovog čuvara svaki put kad ga vidiš – e, tip je stvarno faca! Čak ti ni mamu nije zvao. I još ti je dopustio da kod njega u uredu na nadzornim kamerama malo gledaš Dominu (a i sam sebe kako se sramotiš).

Tvoj Ja sada, pametniji od tebe

DRAGI JA IZ PROŠLOSTI,

točnije Ja prije nego si se rodio!

Hej, čuj ovo!

Danas sam slučajno načuo razgovor djevojčica iz razreda, među njima je bila i moja Domina. Dobro, tvoja. Ustvari: naša. Ma dobro, slušaj što će biti!

Pritajio sam se iza zida da ne pomisli netko da prisluškujem, pa sam prisluškivao. Anita, Dominina najbolja prijateljica, prvo je brbljala o Vigu, u kojeg je zaljubljena od prvog razreda, toliko da ne vidi ni kad se ružno ponaša, ni kad psuje, ni kad joj se ruga. Što god su joj prijateljice govorile, ona je ostajala pri svom, slijepa u zaljubljenosti.

Potom je Karmen nastavila s hvalospjevima o nekom svom osmašu kojeg je upoznala na natjecanju iz matematike, i zapravo s njim nije ni slova popričala i ne zna mu ni ime, ali zna da je to čovjek njezina života jer je predivan i dobar i pristojan i drag i zgodan i sposoban i još je ona tu njemu

prilijepila svašta jer takva je zaljubljena mašta. Jedva sam čekao da završi sa svim tim himnama, a jednako su strpljive bile i djevojke.

Prije nego smo svi skupa skoro zaspali od dosade, prijateljice su upitale Dominu ima li ona neku simpatiju, a ja sam se pretvorio u uho.

Uho veličine satelitske antene. Sva su mi ostala osjetila odumrla i prepustila vlast sluhu.

Što će reći? Što? Marko? Duje? Onaj Ivan iz ulice što trenira jedrenje i za kojim trče čitavi autobusi djevojčica?

Znao sam da nisam ja, pa, Bože dragi, njezin je stari uhitio mog!!

Ali sam se svim silama i srcem i sluhom nadao da je netko okej, a ne neki glupan koji je neće cijeliti ni znati da postoji.

U djeliću sekunde ponadao sam se da će reći Lukino ime. Ta me je misao iznenadila, ali kad sam dvaput brzo trepnuo, uvidio sam da je to najlogičnija stvar u svemiru.

Luka je moj najbolji frend. Znam ga otkad znam za sebe i kad bacam jaja na susjedov balkon, jer zaključim da je on najveće zlo na svijetu

zato što špijunira druge isto kao i mi, Luka mi ih u uvježbanom ritmu dodaje i zajedno bježimo, i nije me prekrizio ni kad su svi povjerovali da mi je tata zločinac nego se i dalje družio sa mnom i zato, eto **ZATO**, on zaslužuje najbolje! A Domina je najbolje.

Iako bi mi bilo teško gledati ih sretne, negdje u dubini srca bio bih i ja sretan. Strpljivo bih patio kroz život, i hranio se njihovom radošću, i živio zauvijek sam. A uvijek ostaje nada da se uskoro i odzaljubljiivač pojavi na svijetu.

Dok sam skoro zasuzio od razmišljanja i zamišljanja, Domina je također razmišljala, to jest barem nije još ništa bila rekla. Nakon još malo nagovaranja ostalih, rekla je stidljivo:

– Ma, nemam simpatiju.

O, zamislite! A pola škole je zaljubljeno u nju. Barem ono pola koje ima ukusa.

– Teško se zaljubljujem, što ću? – nastavila je, pa se nasmijala sama sebi. – Ali, evo bar jedno priznanje: uvijek sam zamišljala da ću se vjenčati s nekim tko se zove Emanuel. Zamislite, koje lijepo ime! Emanuel, E -ma -nu -el!

Slovkala je tako svoje voljeno ime, a ostale je djevojčice uopće više nisu slušale. Njezino je priznanje bilo daleko ispod njihovih, i posve suhoparno i bez imalo sočnosti, pa je izgubila njihov interes, ali ne i moj.

Dakle, prijatelju moj! Evo što ti je činiti!

Kad budeš u maminu truhu, i mama i tata budu smišljali imena za tebe, molim te, svom silom se ritaj od sreće spomenu li ime Emanuel. Tako će shvatiti tvoje oduševljenje, i danas ću, Ja sada, u samom startu imati ogromnu prednost pred svim ostalim dječacima u školi i na svijetu da se Domina zagleda u mene.

Čak ni činjenica da su nam roditelji smrtni neprijatelji neće moći pobiti njezinu naklonost, imat ću ime koje voli i trebat će samo još malkice ljubaznosti da se bezglavo zaljubi u mene. O, kako se veselim!

Svoju sam čežnju za vreme... plovom stisnuo u glavi na najjače, i tako sam je silno želio da su mi eksplodirala svjetla ispod kapaka, i onda sam sav sretan otišao kući, napisao ti pismo i pravac u krevet, jer sutra, već sutra mogu se probuditi kao Emanuel, onaj u kojeg će se ona zaljubiti!

Prije sna još sam svečano pripremio finu odjeću,
kakvu bi nosio netko s takvim imenom. Laku noć.
I ritaj se!

Tvoj Ja sada,
unaprijed zahvaljujem

DRAGI JA IZ PROŠLOSTI, točnije Ja koji nisi dovoljno lupao po trbuhu!

Platit ćeš mi za ovo!

E hoćeš, čim mognem doći natrag i osvetiti se.

Umjesto da se probudim kao nova osoba, ja sam danas opet bio stari glupavi ja, u finoj odjeći, i s najvećim osmijehom i iščekivanjem išao put škole.

I što se dogodilo? Još pitaš, ti sramoto nad sramotama!

Pored mene je prošlo vozilo, a u vozilu Domina i njezin tata i mala sestra, naravno, idu u školu, pa u vrtić, i naravno, gledaju okolo po ulici, i vide, što vide? Naravno, kretena koji se zalijepio uz rub kao počasna garda i maše, maše s obje ruke luđački Domini, vičući:

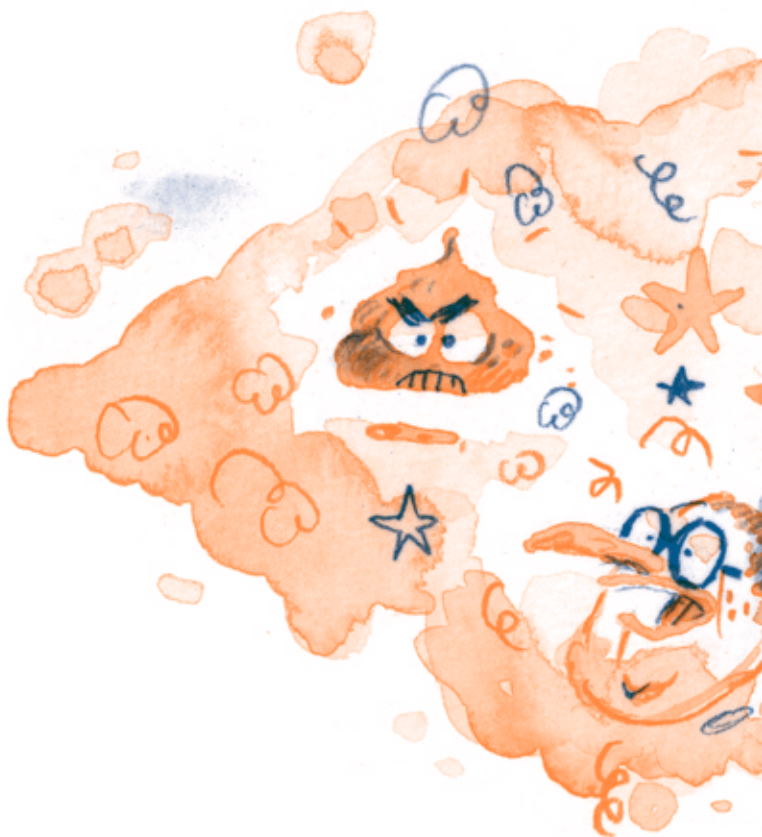
– I ja tebe, Domina!

No, oni su me samo začuđeno i prestrašeno pogledali, sestra joj se učas rasplakala, a čak joj ni tatin izraz lica nije bio namrgođen kao obično, već više nekako zabrinut, kao da je u nekoj velikoj opasnosti, pred nekim požarom ili poplavom ili tako nešto gdje treba zaštititi svoju djecu.

Moj osmijeh je zgasnuo, i nastavio sam vikati besmislice da se izvučem i da me ne skuže:

– Prije zebe plovila! Nije trebe mojmina! Grije bebe lovina!

Kad sam se tako okatastrofio i kad su oni prošli, uvjereni da sam lud, ali barem ne shvativši za kim, brzo sam izvadio svoje bilježnice iz torbe i pogledao ime koje na njima stoji. A tamo je i dalje pisalo moje obično bezvezno neželjeno ime!

E, DA ZNAŠ!

Tvoja nesposobnost i izdajstvo su razotkriveni! Malo mi je svega u životu, pa još i ovo današnje klaniranje moram dodati na popis svojih sramota. Kriv si, i gotovo! Nisi se dovoljno trudio! Molim te, ne opravdavaš se, gotovo je sad.

Ljut sam na tebe, i neću ti više pisati pisma, i ne razgovaram s tobom do daljnjega!!

Tvoj Ja, ljut kao pas

